

บทนำ

เอรู ปัจจุบัน

เหล่าเบอร์เชิร์กเกอร์ หรือ นักรบคลัง นอนเรียงกันเป็นวงกันหอย
อยู่ใต้หินอักขระ วนลึกลงไปเรื่อยๆ ในผืนโลก ขาเหยียดและหน้าก้มตาม
ที่ถูกคาดากำกับไว้ แน่แน่นอนว่าหลังจากอยู่ใต้ดินมาหมื่นปีย่อมไม่มีขาหรือ
หน้าที่จับต้องได้อีกต่อไป เหลือเพียงพลังมนตร์คำที่ยึดเหนี่ยวดวงจิตของ
พวกเขาไว้ แถมยังแผ่กระจายออกไปทำให้แผ่นดินแปรเปลี่ยน เกิดพืช
สายพันธุ์ประหลาดและป่วนพวกสัตว์ให้มีพฤติกรรมก้าวร้าวผิดปกติ เหล่า
เบอร์เชิร์กเกอร์จะหายไปตลอดกาลหลังจากคืนจันทร์เต็มดวงผ่านไปอีก
สิบสองคืนโดยประมาณ จากนั้นประกายพลังชุดสุดท้ายของพวกเขาจะ
กลับคืนสู่โลก

*เรายังไม่หายไปทั้งหมด โอโรแห่งคานูผู้เป็นหัวหน้าเหล่าเบอร์เชิร์ก-
เกอร์คิด เราพร้อมคว้าโอกาสอันยิ่งใหญ่เมื่อช่วงเวลานั้นมาถึง และสร้าง
ความโกลาหลุ่นวายในหมู่มวลมนุษย์*

เขาส่งความคิดนี้เข้าไปในวงนักรบ แล้วก็รู้สึกภาคภูมิใจเมื่อรับรู้
ได้ว่าเหล่านักรบแปรที่ายังเหลืออยู่ต่างตอบสนองในทิศทางเดียวกัน

ความมุ่งมั่นของพวกเขา ยังคงแรงกล้าเหมือนคมดาบในครั้งอดีต
เขาคิด แม้เราตายและถูกกลบฝัง ปรากฏความมุ่งมั่นแรงกล้าก็ยัง
ลุกโชนอยู่ในจิตวิญญาณ

สิ่งที่หล่อเลี้ยงประกายนั้นคือความเกลียดชังมนุษย์ รวมถึงมนตร์คำ
ของจอมเวทบริวริน แพลคคาด้วย เพื่อนนักรบของเขาสิ้นอายุขัยไปสู่ชีวิต
หลังความตายกว่าครึ่งหนึ่งแล้ว แต่ยังเหลืออีกหนึ่งร้อยคน ซึ่งพร้อมจะ
ทำหน้าที่หากถูกเรียก

จดจำคำสั่งไว้ให้ดี จอมเวทเอลฟ์บอกไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนขณะ
ดินกลบฝังร่างของพวกเขา จดจำผู้วายชนม์และมนุษย์ที่สังหารพวกนั้น

โอโรจำได้และไม่มีวันลืม เหมือนที่เขาไม่มีวันลืมความรู้สึกตอนดิน
และหินกลบผิวหนังที่กำลังจะตายของตน

เราจะจดจำไว้ เขาส่งความคิดเข้าไปในวงนักรบ จดจำและกลับไป

ความคิดนี้ลอยลงไป จากนั้นก็มีเสียงตอบรับสะท้อนกลับขึ้นมา
จากวิญญาณนักรบผู้พร้อมจะถูกปลดปล่อยจากสุสานมาเห็นดวงอาทิตย์
อีกครั้ง

บทที่ 1

สถานการณ์ซับซ้อน

จากบันทึกของจิตแพทย์เจอร์เบิล อาร์กอน
สมาคมจิตเวช

1. อาร์ทิมิส ฟาล์เคยอ้างว่าตัวเองเป็น **วัยรุ่นเจ้าแห่ง**
อาชญากรรม แต่ตอนนี้เขาชอบคำว่า **อัจฉริยะรุ่นเยาว์**
มากกว่า คุณเหมือนเขาเปลี่ยนไปแล้ว (หมายเหตุถึงตัวเอง :
จริงคิ)

2. ในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา อาร์ทิมิสเข้ารับการบำบัดรายสัปดาห์
ที่คลินิกของฉันในเฮเวนซิตี เพื่อรักษาปมแอดแลนคิสที่มีอาการรุนแรง
มาก มันคือภาวะทางจิตที่เกิดจากการเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเวทมนตร์แฟรี่
(สมน้ำหน้า! เด็กซีโคลนป้องกัน!)

3. อย่าลืมส่งใบเรียกเก็บเงินก่อนโตไปยังกรมตำรวจแห่งโลกใต้ดิน

4. อาร์ทิมิสดูเหมือนหายดีแล้ว แกรมยังหายเร็วเป็นประวัติการณ์
ด้วย เป็นความจริงหรือไม่ เป็นไปได้หรือเปล่า

5. ถกทฤษฎีสัมพัทธภาพกับอาร์ทิมิส น่าจะเอาไปเขียนเป็นเนื้อหา
ที่น่าสนใจได้บทหนึ่งในหนังสือเสมือนจริง หรือวิกิของฉัน ชื่อ **หักเหลี่ยม**

ฟาวล์ วิธีเอาชนะเคิร์กัจฉริยะ (สำนักพิมพ์ชอบชื่อนี้ ขายคิแน่!)

6. สั่งซื้อยาแก้ปวดเพิ่มสำหรับสะโพกเวอร์ตะไล

7. ออกใบรับรองให้อาร์ทิสว่าไม่มีอาการทางจิตอีกต่อไป วันนี้
บ๊อบบี้เป็นครั้งสุดท้าย

ห้องทำงานของดอกเตอร์อาร์กอน

เฮเวนซิตี โลกใต้ดิน

อาร์ทิส ฟาวล์เริ่มทนไม่ไหว ดอกเตอร์อาร์กอนผิดเวลา การ
บ๊อบบี้ครั้งสุดท้ายนี้ไม่จำเป็นเลยสักนิด คงเสียเวลาเปล่าเหมือนหกครั้ง
หลังสุดนั่นละ เขาหายคิแล้ว ให้ตายสิ! หายมาตั้งแต่สัปดาห์ที่สิบแปด
ด้วยซ้ำ สถิติปัญญาระดับอัจฉริยะของเขาเร่งกระบวนการให้เร็วขึ้นและ
เขาไม่ควรถูกมานั่งกระดิกนิ้วตามคำสั่งของจิตแพทย์โนมแบบนี้

ตอนแรกอาร์ทิสเดินกลับไปกลับมาในห้อง ไม่ยอมปล่อยใจให้
สงบตามม่านน้ำที่มีแสงไฟปรับอารมณ์กะพริบน้อยๆ เป็นจังหวะ จากนั้น
เขาก็นั่งในตู้ออกซิเจนนานหนึ่งนาทีกู้สึกว่ามันทำให้ใจสงบมากไปหน่อย
สมเป็นผู้ออกซิเจนจริงๆ เขาคิดแล้วรีบมุดออกจากห้องกระจกนั้น

ในที่สุดประตูก็คังเบาๆ แล้วเลื่อนไปตามราง เปิดทางให้ดอกเตอร์
เจอร์เบิล อาร์กอนเข้ามาในห้องทำงานของตัวเอง โนมอ้วนเตี้ยเคิน
กะเผลกตรงไปยังเก้าอี้ เขาทิ้งตัวลงในวงล้อมของแผ่นรองรับมากมาย
พลาสม่าคลุมควบคุมตรงที่เท้าแขนจนกระทั่งถุงเจลไค้สะโพกขาวสว่าง
เรืองขึ้นมาเล็กน้อย

"เฮ้อ!" เขาถอนใจ "สะโพกกำลังจะฆ่าฉัน ไม่มีอะไรช่วยได้เลย
จริงๆ ใครต่อใครชอบคิดว่ารู้จักความเจ็บปวด แต่ความจริงพวกเขาไม่รู้ซึ้ง
หรอก"

อาร์กอนฟาดบัตรแข็งใบหนึ่งลงบนโต๊ะ "เธอเห็นอะไรในภาพหยดหมึกนี้"

"ผมเห็นหยดหมึก" อาร์ทิมิสพูด

"ใช่ แต่มันทำให้เธอนึกถึงอะไรละ"

อาร์ทิมิสยิ้มเยาะในแบบที่กวนโมโหอย่างที่สุด "ผมเห็นบัตรแข็งหมายเลขห้าร้อยสามสิบสี่"

"อะไรนะ"

"บัตรแข็งหมายเลขห้าร้อยสามสิบสี่" อาร์ทิมิสพูดซ้ำ "จากบัตรภาพหยดหมึกมาตรฐานหกร้อยใบ ผมจดจำมันได้ระหว่างการบำบัดของเรา คุณไม่สลบมันเลยด้วยซ้ำ"

อาร์กอนตรวจสอบหมายเลขด้านหลังบัตร 534 ใช่ว่าจริงๆ ด้วย

"การรู้ตัวเลขไม่ใช่การตอบคำถาม เธอเห็นอะไร"

อาร์ทิมิสแกล้งทำปากสั้น "ผมเห็นขวานที่มีเลือดหยด แล้วก็เด็กผู้หญิงกลัวกับเอลฟ์ที่สวมเสื้อผ้าทำจากหนังโทรลล์"

"จริงรี" อาร์กอนสนใจขึ้นมาทันที

"ไม่ครับ ไม่จริง ผมเห็นอาคารที่ปลอดภัย อาจเป็นบ้านประจำตระกูล มีหน้าต่างสี่บาน สัตว์เลี้ยงที่ซื่อสัตย์ตัวหนึ่ง และทางเดินทอดยาวจากประตูไปยังสถานที่ห่างไกล ถ้าคุณดูในคู่มือก็น่าจะพบว่าคำตอบแบบนี้จัดอยู่ในเกณฑ์ *สุขภาพจิตดี*"

อาร์กอนไม่ต้องตรวจสอบก็รู้ เด็กซีโคลนพูดถูกเช่นเคย บางทีเขาอาจเล่นงานอาร์ทิมิสได้ด้วยทฤษฎีใหม่ มันไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการรักษา แต่อาจทำให้เด็กคนนี้นับถือเขาขึ้นมาบ้าง

"เธอเคยได้ยินเรื่องทฤษฎีสัมพัทธภาพบ้างไหม"

อาร์ทิมิสกะพริบตาปริบๆ "พูดเล่นหรือเปล่าครับ ผมเดินทางข้าม

สัดส่วนของคุณคลากเคลื่อนไปข้างสองสามมิลลิเมตร คังนั้นวัดตัวใหม่
ก็น่าจะดีที่สุดครับ" เขาทาบฝ่ามือให้ทั้งสิบนิ้วแนบไปบนโต๊ะ "ทีนี้ผมไป
ได้หรือยังครับ ผมทำสิ่งที่ต้องทำเสร็จสิ้นแล้วใช่ไหม"

คอกเตอร์พยักหน้าอย่างขรึมๆ พลังคิดว่าอาจตัดเรื่องนี้ออกจาก
หนังสือที่จะเขียน เขามองอาร์ทิมิสกาวยาวๆ ตัดห้องทำงานแล้วมุดออก
ไปทางประตู

อาร์กอนพิจารณาภาพร่างบนกระดาษเช็ดปาก และรู้โดย
สัญชาตญาณว่าอาร์ทิมิสคิดถูกเรื่องสะโพกของเขา

ถ้าเด็กคนนี้ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตผู้สติดีที่สุดบนโลก เขาคิด ก็คงเพี้ยนมาก
จนการทดสอบของเราไม่อาจประเมินได้

อาร์กอนหยิบตราจากโต๊ะทำงาน แล้วประทับข้อความว่า
ปฏิบัติงานได้ ลงไปบนปกแฟ้มของอาร์ทิมิสเป็นตัวอักษรสีแดงใหญ่

ฉันหวังเช่นนั้น เขาคิด ฉันหวังเช่นนั้นจริงๆ

บัคเลอร์ ผู้คุ้มกันของอาร์ทิมิส รอนายน้อยอยู่นอกห้องทำงาน
ของคอกเตอร์อาร์กอนบนเก้าอี้ตัวใหญ่ที่เป็นของขวัญจากเซ็นทอร์โพลี
ที่ปรึกษาด้านเทคนิคของกรมตำรวจแห่งโลกใต้ดิน

"ฉันทนเห็นนายนั่งไม่เต็มกันบนม้านั่งของแฟรี่ไม่ได้หรอก" โพลี
เคยบอกเขา "มันทำร้ายสายตาดัน นายดูเหมือนลิงเก็บมะพร้าวไม่มีผิด"

"ก็ได้" บัคเลอร์พูดด้วยเสียงทุ้มสากของเขา "ฉันยอมรับของขวัญ
นี้ เพราะฉันไม่ยอมทำร้ายสายตานายหรอกนะ"

ความจริงเขาดีใจมากที่ได้เก้าอี้ที่นั่งสบาย ในเมื่อเป็นคนสูงกว่า
หกฟุตครึ่งในเมืองที่สร้างมาสำหรับประชากรสูงสามฟุตแบบนี้

ผู้คุ้มกันยืนขึ้นแล้วยืดตัว ทาบฝ่ามือบนเพดานซึ่งสร้างให้สูงเป็น

สองเท้าของมาตรฐานแฟร์ ขอบคุณพระเจ้าที่อาร์กอนมีรสนิยมชอบความ
หรรษาอลังการ ไม่อย่างนั้นบัคเลอร์คงยืนตรงไม่ได้ด้วยซ้ำในคลินิกแห่งนี้
ในความคิดของบัคเลอร์นั้น อาคารแห่งนี้ซึ่งมีเพดานโค้ง ผ้าแขวนผนัง
ลายเส้นทอง และประตูเลื่อนแนวย้อนยุคทำจากไม้เสมือน คุเหมือนวิหาร
ที่นักบวชมาสาบานตัวมากกว่าสถานพยาบาล มีเพียงเลเซอร์ทำความสะอาด
สะอาดมือแบบคิดค้นและพยาบาลเอลฟ์ที่เดินผ่านไปมาเป็นครั้งคราว
เท่านั้นที่บ่งบอกว่าเป็นคลินิกจริงๆ

ฉันคิดใจเหลือเกินที่เรื่องนี้จะจบลงเสียที บัคเลอร์คิดแบบนี้
น้อยหนึ่งครั้งทุกห้านาทีกในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาเคยอยู่ในภาวะ
คับขันมาแล้วหลายครั้ง แต่การติดอยู่ในเมืองได้แผ่นเปลือกโลกแบบนี้
ทำให้เขารู้สึกกลัวที่แทบเป็นครั้งแรกในชีวิต

อาร์ทิสเผล่ออกมาจากห้องทำงานของอาร์กอน รอยยิ้มเยาะ
อย่างพึงพอใจในตัวเองชัดเจนยิ่งกว่าเคย เมื่อบัคเลอร์เห็นสีหน้านี้ก็รู้ว่า
นายน้อยกลับมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว หายจากปมแอดแลนติสอย่าง
สมบูรณ์แล้ว

ไม่นับคำ ไม่กลัวเลขสี่อย่างไร้เหตุผล ไม่หวาดระแวงและหลงผิด
แล้ว ขอบคุณสวรรค์!

เขายังถามออกไปอยู่ดีเพื่อให้มั่นใจ "ว่าไงครับอาร์ทิส เป็นยังไง
บ้าง"

อาร์ทิสติดกระดุมเสื้อสูทผ่านสัปดาห์สิกรรมท่า "เรียบริ้อยดีบัคเลอร์
จากกล่าวได้ว่า ฉัน อาร์ทิส ฟาวล์ที่สอง ปฏิบัติงานได้แบบเต็มร้อยแล้ว
ซึ่งก็ประมาณห้าเท้าของคนทั่วไป หรือพูดอีกอย่างคือหนึ่งจุดห้าเท้าของ
โมซาร์ท หรือสามในสี่ส่วนของคาวินชี"

ฮอลลีส่งสารร่างโคลนตนนี้ เพราะเธอเป็นสิ่งมีชีวิตน่าเวทนาที่
 พุคไม่ได้และไม่เคยขอให้ใครสร้างตัวเองขึ้นมา การโคลนนิ่งเป็นศาสตร์
 ต้องห้ามด้วยเหตุผลด้านศาสนาและความจริงที่ชัดเจนว่าหากปราศจาก
 พลังชีวิตหรือจิตวิญญาณที่คอยควบคุมการทำงานของระบบต่างๆ ร่าง
 โคลนก็จะมีชีวิตแสนสั้นเมื่อสมองไม่ทำงานและอวัยวะล้มเหลว

ร่างโคลนตนนี้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในตู้อบ ต้องพยายามทุกครั้งที่
 เพื่อหายใจเข้าออก นับตั้งแต่ถูกถอดออกจากคักแด้ที่เคบินโคม่า

"อีกไม่นานแล้ว เจ้าตัวเล็ก" ฮอลลีกระซิบ พลางตะแหันผาก
 พิกซีโคลนนิ่งผ่านถุงมือฆ่าเชื้อที่ติดตั้งไว้กับผนังตู้อบ

ฮอลลีไม่อาจชี้ชัดได้ว่าทำไมเธอเริ่มมาเยี่ยมร่างโคลนตนนี้ บางที
 อาจเป็นเพราะอาร์กอนบอกว่าไม่เคยมีใครมาเยี่ยมเลย

เธอถูกสร้างมาจากความว่างเปล่า จึงไม่มีเพื่อน

แต่ตอนนี้มีอย่างน้อยสองแล้ว อาร์ทิสมักตามมาสมทบกับฮอลลี
 คอนเธอมาที่นี้ และจะนั่งเฝ้าอยู่ข้างเธอซึ่งถือเป็นเรื่องผิดปกติกมาก
 สำหรับเขา

ชื่ออย่างเป็นทางการของร่างโคลนนี้คือ 'การทดลองที่ไม่ได้รับ
 อนุญาต 14' แต่หนึ่งในเจ้าหน้าที่ปากคิของคลินิกตั้งชื่อให้เธอว่า โนปอล
 นับเป็นการเอาชื่อโอบอลมาดัดแปลงอย่างโจรร้าย แถมยังล้อกับคำว่า
 โนพอล ซึ่งแปลว่า *ไม่มีเพื่อน* ได้ด้วย ไม่ว่าชื่อนี้จะมีที่มาอย่างไร มันก็
 กลายเป็นชื่อติดปาก ตอนนี้แม้แต่ฮอลลียังเรียกเธอด้วยชื่อดังกล่าว แต่
 เป็นการเรียกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

อาร์กอนรับรองกับฮอลลีว่า 'การทดลองที่ไม่ได้รับอนุญาต 14'
 ไม่มีความคึกคักใจ แต่ฮอลลีแน่ใจว่า บางครั้งดวงตาขุนขาวของโนปอล
 ก็มีปฏิกิริยาเมื่อเธอมาเยี่ยม ร่างโคลนตนนี้จำเธอได้ใช้ไหมนะ

ฮอลลี่มองเครื่องหน้าละเอียค่อนของโนปอล แล้วอดไม่ได้ที่จะ
นึกถึงเจ้าของขึ้น

พิกซี้ นั่นคือยาพิษ เธอคิดอย่างขมขื่น *ไม่ว่าสัมผัสและต้องอะไรก็
เหี่ยวเฉาตายหมด*

อาร์ทิมิสเข้ามาในห้องแล้วยืนข้างฮอลลี่ มือแตะไหล่เธอแผ่วเบา
"พวกนั้นพูดถึงเรื่องโนปอล" ฮอลลี่ว่า "เธอรู้สึกถึงสิ่งต่างๆ เธอ
เข้าใจ"

อาร์ทิมิสคุกเข่า "ผมรู้ สัปดาห์ก่อนผมสอนบางอย่างให้เธอ คุณนะ"
เขาวางฝ่ามือทาบกระบอก เขื่อนี้วัดคืบกันซ้ำๆ เป็นจังหวะ "มัน
เป็นแบบฝึกหัดที่คิดค้นขึ้นโดยคอกเตอร์แห่งกิบบา เขาใช้มันเรียกการ
ตอบสนองจากทารก แม้แต่ลิงชิมแปนซีก็ยังได้ผล"

อาร์ทิมิสเกาะคอไป แล้วโนปอลก็ค่อยๆ ตอบสนอง เธอยกมือขึ้น
มาหามือของอาร์ทิมิสอย่างยากลำบาก ฟาดกระบอกอย่างเงอะงะ ขณะ
พยายามเลียนแบบจังหวะของเขา

"นี่ไง เห็นไหม" อาร์ทิมิสพูด "เขาวนปัญญางล่ะ"

ฮอลลี่เอาไหล่ชนไหล่เขาเบาๆ แทนการกอดในแบบของเธอ "ฉัน
รู้ว่าสมองของนายจะต้องมีประโยชน์ในวันหนึ่ง"

สัญลักษณ์กลุ่มลูกไอ้กบนอกซุกเต็มตัวเครื่องแบบเลขาของฮอลลี่
สั้น เธอแตะต่างหูที่เป็นเครื่องสื่อสารไร้สายเพื่อรับโทรศัพท์ เหลือบมอง
คอมพิวเตอร์บนข้อมือเว็บเดียวก็รู้ว่าผู้โทรศัพท์มาหาคือโพลี ที่ปรึกษา
ด้านเทคนิคของเลป เจ้าเซ็นทอร์เลือกข้อความกำกับมาด้วยว่า *ด่วน!*

"โพลี มีอะไรเธอ ฉันเฝ้าอาร์ทิมิสอยู่ที่คลินิกนะ"

เสียงเจ้าเซ็นทอร์ซัดแจ้วผ่านเครือข่ายไร้สายของเซเวนซี้ตี้

"ฉันต้องการให้เธอกลับมาที่กรมตำรวจเดี๋ยวนี้ พาเด็กซีโคลนมา

ควาย"

เจ้าเซ็นทอร์ใช้เสียงคื่นคั่น แต่โพลีทำตัวครามาได้แทบทุกเรื่อง แม้กระทั่งเรื่องซูเฟล่แคร่รอกไม้ขึ้นฟู

"แบบนี้ไม่ถูกต้องนะโพลี ที่ปรึกษาสั่งผู้กองไม่ได้สิ"

"เราเห็นโคบอยผ่านสัญญาณดาวเทียม เป็นภาพสด" ที่ปรึกษา ด้านเทคนิคได้

"เรากำลังไป" ฮอลลีบอกแล้วตัดสาย

ทั้งสองแะรับบัคเลอร์ที่ระเบียงทางเคิน อาร์ทิมิส ฮอลลี และ บัคเลอร์ เป็นสามสหายผู้ผ่านสนามรบ การก่อกบฏ และแผนสมรู้ร่วมคิด มาด้วยกันอย่างโชกโชน ถึงขั้นคิดคำย่อไว้ใช้สื่อสารกันเองยามวิกฤตแล้ว

บัคเลอร์เห็นฮอลลีทำหน้าที่เคร่งขรึม

"สถานการณ์อะไร"

ฮอลลีก้าวยาวๆ ผ่านไป บังคับให้อีกสองคนต้องตามมา "โอปอล" เธอพูดเป็นภาษาอังกฤษ

ใบหน้าบัคเลอร์แข็งกระด้างขึ้นมาทันที "เห็นที่ไหน"

"สัญญาณดาวเทียม"

"แหล่งที่มาละ" ผู้คุ้มกันถาม

"ไม่รู้"

ทั้งสามรีบเดินไปตามทางที่ตกแต่งย้อนยุคมุ่งสู่ลานด้านหน้าคลินิก บัคเลอร์เดินแซงทั้งกลุ่มไปเปิดประตูบานพับแบบเก่าที่ประดับหน้าต่าง กระจกสีรูปแพทย์ผู้เคร่งขรึมกำลังปลอบคนไข้ที่กำลังร้องไห้

"เราจะขึ้นสติกโกโซโหม" ผู้คุ้มกันถาม น้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่ยาก ขึ้น

ฮอลลีเดินออกประตูไป "โทษที พ่อตัวใหญ่ ได้เวลาสตีกแล้ว"

อาร์ทิมิสไม่ชอบใช้บริการขนส่งสาธารณะ ไม่ว่าของมนุษย์หรือแฟร์ ดังนั้นเขาจึงถามว่า "สตีกคืออะไร"

สตีกเป็นภาษาปาก ใช้เรียกสายพานเคลื่อนที่แบบคู่ขนานไปตามเครือข่ายเมืองเฮเวนซิตี มันเป็นการเดินทางแบบเก่าที่ไว้ใจได้จากยุคสมัยที่ไม่มีการฟ้องร้องกันมากเหมือนตอนนี้ วิธีใช้งานก็คือกระโดดขึ้นลงเอง เหมือนทางเลื่อนในสนามบินบางแห่งของมนุษย์ มีชานชาลาอยู่หัวเมือง ทั้งหมดที่ต้องทำคือก้าวไปยืนบนสายพานแล้วจับหนึ่งในแท่งเส้นใยคาร์บอนที่ยื่นขึ้นมาจากสายพาน มันคือที่มาของชื่อ *สตีก* นั่นเอง

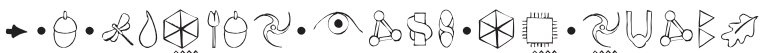
อาร์ทิมิสและบัตเลอร์เคยเห็นสตีกมาก่อนแล้ว แต่อาร์ทิมิสไม่เคยคาดคิดว่าจะต้องใช้การเดินทางที่ไร้สง่าราศีแบบนั้น จึงไม่สนใจจะหาข้อมูลเรื่องชื่อของมัน เขารู้ดีว่าร่างกายที่ทำงานไม่ประสานกันจนขึ้นชื่อจะทำให้ความพยายามกระโดดเกาะแบบง่ายๆ กลายเป็นการล้มให้ขายหน้ามากกว่า ปัญหาของบัตเลอร์ไม่ใช่การทำงานที่ประสานหรือไม่ประสานกันของร่างกาย แต่เขารู้ว่าขนาดร่างกายอันใหญ่โตของตัวเองอาจทำให้ยากจะเก็บเท้าอยู่ภายในความกว้างของสายพาน

"อ้อ! ใช่" อาร์ทิมิสว่า "สตีก" นั่นเอง แท้ก็เฉียวไม่เร็วกว่าหรือ"

"ไม่" ฮอลลีพูดแล้วรันทหลังอาร์ทิมิสขึ้นทางลาดไปยังชานชาลา จากนั้นก็เอนตัวจุ่มโตะเขาในจังหวะที่เหมาะสม ทำให้เขาก้าวไปอยู่บนสายพานโดยไม่รู้ตัว มือคว้าที่จับซึ่งยื่นออกมาจากเสาได้พอดี

"เฮ้!" อาร์ทิมิสว่า บางทีอาจเป็นครั้งที่สามในชีวิตที่เขาอุทานด้วยภาษาปากแบบนี้ "ผมทำได้"

"ต่อไปก็แข่งโอลิมปิกได้แล้ว" ฮอลลีพูดขณะก้าวมายืนด้านหลัง

เก็บไว้ตอนเกษียณ เขาคิด จะได้นึกย้อนกลับมาชื่นชมงานศิลปะ

กรมตำรวจตั้งอยู่บนยอดสูงปูแผ่นหินเรียงกันเป็นสัญลักษณ์

ลูกไอ้ของกรมตำรวจแห่งโลกใต้ดินค้ายฝีมือช่างผู้เชี่ยวชาญ อาจถือเป็นความพยายามที่สูญเปล่าโดยสิ้นเชิงในสายตาเจ้าหน้าที่เลป ปกติพวกนี้ไม่สนใจจะมองออกมาจากหน้าต่างชั้นสี่แล้วชื่นชมทิวทัศน์ยามแสงอาทิตย์เทียมส่องกระทบขอบแผ่นหินปิดทองแต่ละแผ่นทำให้บริเวณโดยรอบดูวาวบางคงาม

วันนี้ก็ดูเหมือนเจ้าหน้าที่ทั้งหมดบนชั้นสี่รู้จักกันออกจากโต๊ะทำงานเหมือนลูกหินกลิ้งบนพื้นเอียงมากองรวมกันอยู่ข้างห้องบัญชาการ ซึ่งอยู่ติดกับห้องทำงานกึ่งห้องทดลองของโพลี

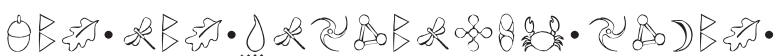
ฮอลลีตรงไปยังบริเวณที่แน่นน้อยสุดทันที แล้วใช้ศอกแหลมๆ แหวกทางผ่านกลุ่มที่เจียบผิดปกตินี้ บัตเลอร์เพียงแต่กระแอมครั้งเดียวแล้วแฟร์ตรงหน้าก็แหวกทางให้ราวกับถูกพลังแม่เหล็กผลักออกจากมนุษย์ยักษ์ผู้นี้ อาร์ทิมิสเดินตามไปในเส้นทางโค้งสู่ห้องบัญชาการ แล้วก็เจอผู้บังคับการทราบดีล เคลป์กับโพลียืนอยู่หน้าจอขนาดเท่าผนัง กำลังติดตามเหตุการณ์ที่ดำเนินอยู่อย่างตั้งใจ

โพลีได้ยินเสียงสุกหยาใจเอือกที่ติดตามตัวบัตเลอร์ไปทุกหนแห่งในเฮเวน จึงเหลียวมามอง

"ขอเลขสี่จึงสถิตอยู่กับนาย" เซ็นทอร์กระซิบบอกอาร์ทิมิส นี่คือคำทักทายหรือมุขตลกยีนพื้นของเขาในช่วงหกเดือนที่ผ่านมา

"ผมหายแล้วนะครับ อย่างที่คุณก็รู้ดี" อาร์ทิมิสบอก "เกิดอะไรขึ้นที่นี่ครับ"

ฮอลลีแหวกทางมายืนข้างทราบดีล เคลป์ ซึ่งนับวันยิ่งเหมือน

ผู้บังคับการจูเลียส รู้ดี อดีตเจ้านายของเธอมากขึ้นทุกที ผู้การเคลป์มีความกล้าบ้าบิ่นสูงมาก จนเลือกใช้ชื่อรับเปิดตอนจบการศึกษา และครั้งนี้ยังเคยพยายามจับโทรลล์ข้อหาทิ้งขยะลงพื้น ผลที่ได้คือแผ่นหนังเทียมบนปลายจมูกที่สว่างเรืองเป็นสีเหลืองหามองจากบางมุม

"ตัดผมใหม่ี่หัวหน้า" ฮอลลีพูด "ปีตุรกีก็เคยตัดทรงนี้นะ"

ผู้การเคลป์ไม่ละสายตาจากหน้าจอ ฮอลลีพูดเล่นเมื่อกังวลรับเปิดรู้ดี ถูกแล้วที่เธอกังวล อันที่จริงควรกลัวอย่างเปิดเผยด้วยซ้ำ เมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ที่ถ่ายทอดให้พวกเขาดูอยู่ในตอนนี้

"ดูจอสิผู้กอง" เขาพูดเสียงเข้ม "มันอธิบายตัวเองได้ดีทีเดียว"

มีสามร่างบนจอ นักโทษที่ถูกเข้าอยู่กับผู้คุมอีกสอง แต่ฮอลลีจำโอบอล โอบอโยไม่ได้ในทันที เพราะเธอมัวแต่มองหาพิชชีจากคู่ที่ยืนอยู่พอรู้ว่าโอบอลคือนักโทษก็ทำเอาสะอึก

"นี่เป็นเล่ห์กลบางอย่าง" เธอพูด "ต้องใช่แน่"

ผู้การเคลป์ยักไหล่ ดูเอาเองก็แล้วกัน

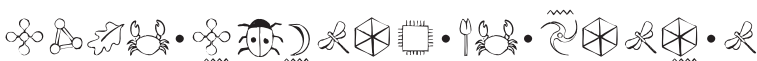
อาร์ทิมิสก้าวเข้าไปใกล้จอมากขึ้น พลาจกวาดตามองภาพเพื่อหาข้อมูล "แน่ใจนะครีว่าเป็นภาพสด"

"มันเป็นสัญญาณสด" โฟล์พูด "พวกนั้นอาจส่งภาพที่บันทึกไว้ล่วงหน้ามาก็ได้"

"ส่งมาจากไหนครับ"

โฟล์ตรวจสอบแผนที่ของเครื่องคิดตามสัญญาณบนหน้าจอของเขาเอง เส้นทางของสัญญาณเชื่อมจากดาวเทียมแพร่ลงไปยังแอฟริกาได้ จากนั้นก็ไปต่อยังโมอามี ตามด้วยสถานที่อื่นอีกนับร้อยแห่ง ดูไปก็เหมือนเส้นซิกแซกของเด็กอารมณ์บูด

"พวกนั้นเชื่อมสัญญาณดาวเทียมแล้วส่งผ่านตัวหลอกหลายตัว"

อาจมาจากไหนก็ได้ทั้งนั้น"

"คงอาทิตย์ลอยสูง" อาร์ทิมิสรำพึงออกมาดังๆ "ผมเคาจากเงาบนพื้นว่าเป็นเวลาบ่ายคั่นๆ ถ้านี่เป็นสัญญาณสคละก็"

"พื้นที่ค้นหาแคบลงไปเหลือแค่หนึ่งในสี่ของโลกแล้วละ" โฟลีย์เห็นเสียงฮือฮาในห้องคังขึ้น เมื่อหนึ่งในโนมใหญ่สองคนที่ยืนอยู่หลังโอบอลชักปืนพกออโตเมติกของมนุษย์ออกมา อาวุธโครเมียมนี้ดูเหมือนปืนใหญ่เมื่ออยู่ในมือแฟร์

เหมือนอุณภูมิในห้องบัญชาการลดลงกะทันหัน

"ผมต้องการความเงียบ" อาร์ทิมิสพูด "ให้พวกนี้ออกไปก่อน"

ในวันธรรมดาทั่วไป ทริบเบิล เคลปป์เถียงว่าอาร์ทิมิสไม่มีอำนาจสั่งให้ใครออกจากห้อง แดมอาจเชิญแฟร์เข้ามาเพิ่มในห้องที่แคบอยู่แล้วเพื่อคอยย้ำประเด็น แต่นี่ไม่ใช่วันธรรมดาทั่วไป

"ออกไปให้หมด!" เขาตะโกนสั่งเจ้าหน้าที่ผู้มารวมตัวกันอยู่ "ฮอลดี โฟลีย์ และเด็กซีโคลนไม่ต้องไปไหน"

"ผมจะอยู่ด้วยนะครับ" บัตเลอร์พูดพลางใช้มือหนึ่งบังศีรษะจากความร้อนของโคมไฟ

ไม่มีใครขัดข้อง

ปกติเจ้าหน้าที่เลปกงเดินลากขาออกไปอย่างไม่เต็มใจเมื่อโดนสั่งแบบนี้ แต่คราวนี้พวกเขาริบแผ่นไปยังหน้าจอที่อยู่ใกล้สุดทันที ไม่อยากพลาดเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินไปแม้แต่เฟรมเดียว

โฟลีย์ตะป่ประคู้ให้ปิดตามหลังพวกนั้น แล้วปรับกระจกหน้าต่างให้มืด เพื่อจะได้ไม่มีอะไรจากภายนอกมาทรมานสมาธิได้ สี่ชีวิตที่เหลืออยู่ยืนเรียงกันเป็นครึ่งวงกลมเบี้ยวๆ หน้าผางจดคิดผั่น มองสิ่งที่ดูเหมือนนาฬิกาสถาบันชีวิตของโอบอล โคบอย อย่างน้อยก็โอบอล โคบอยที่อยู่

ในจอตอนนี้

มีโนมสองคนในจอ ทั้งคู่สวมหน้ากากงานเลี้ยงแบบปิดเต็มหน้า และค่านางยูวี หน้ากากแบบนี้อาจตั้งค่าให้เหมือนใครก็ได้ทั้งนั้น คุณนี้เลือกหน้าพิภพคิปป คัศวาร์คุนแมวเหมียวที่ได้รับความนิยมทางพีพิตวี แต่รูปร่างยังเห็นชัดว่าเป็นโนม ทั้งลำคั่วที่ป่องเหมือนถังและปลายแขนอวบหนา คุณนี้ยืนอยู่หน้ากำแพงสีเทาที่ไม่มีอะไรโดดเด่น คำศีรษะพิภพซี่จั่วจั่วที่คุกเข่าอยู่บนถนนดินซึ่งปรากฏร่องรอยว่าพาหนะมีล้อเคยแล่นผ่าน น้ำซึมเป็นเส้นไปตามขาทางเกงวอร์มมีฮู้ของเธอ ข้อมือถูกมัดไว้ และปากก็มีเทปปิด เธอดูเหมือนกลัวอย่างแท้จริง

โนมที่ถือปีนพุดผ่านกลองเสียงในหน้ากากซึ่งคัดเสียงของเขาให้เหมือนของแมวเหมียวพิป

"ฉันคงพูดให้ชัดไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว" เขาพูดเสียงแหลม แต่เสียงตัวการ์ตูนยิ่งทำให้เขาคุ้ยแค้นเข้าไปใหญ่ "เรามีโอบอล แกมีโอบอล แกปล่อยโอบอลของแก แล้วเราจะไม่ฆ่าโอบอลของเรา แกมีเวลาสี่สิบนาทีตอนนี้เหลือแค่สิบห้าแล้ว"

แมวเหมียวพิปจ้างนกสับป็น

บัคเลอร์ตะไคร่ขอลี

"เขาเพิ่งบอกว่า..."

"ใช่ สิบล้านนาทีก่อนฉันจะโพลตายนะ"

บัตเลอร์สวมหูฟังแปลภาษา เรื่องนี้สำคัญเกินกว่าจะหวังฟังภาษา
 โนมมิชแบบงู ปลาๆ ของตัวเอง

ทริบเบิล เคลป์ไม่ยอมเชื่อ "นี่มันข้อต่อรงภาษาอะไรวะ ถ้าไม่

ส่งมอบผู้ก่อการร้าย ก็จะมีผู้ก่อการร้ายนี่นะ"

"เราปล่อยให้ใครโค่นฆ่าตายต่อหน้าต่อตาไม่ได้นะคะ" ฮอลลีพูด

"ไม่ได้เด็ดขาด" โพลีเห็นด้วย "เราไม่ใช่มนุษย์"

อาร์ทิมิสกระแอม

"โทษทีอาร์ทิมิส" เจ้าเซ็นทอร์พูด "แถมมนุษย์เป็นพวกกระหายเลือดแน่นอนว่าเราอาจมีพิภพที่น่าอำนาจอโผลมาเป็นครั้งคราว แต่แพร่ส่วนใหญ่เป็นพวกรักสงบ ซึ่งก็อาจเป็นสาเหตุที่เราลงมาอยู่ได้ดินตั้งแต่ต้น"

ทรีเบิล เคลป์คำรามออกมาจริงๆ นี่เป็นหนึ่งในเครื่องมือปกครองของเขาซึ่งมีไม่กี่คนจะทำได้ โดยเฉพาะเมื่อสูงแทบไม่ถึงสามฟุตทั้งที่สวมรองเท้าซึ่งอาร์ทิมิสมั่นใจว่าเป็นแบบเสริมส้นแล้ว กระนั้นเสียงคำรามของทรีเบิลก็มีพลังพอจะหยุดการต่อปากต่อคำได้

"อย่างนอกเรื่องสิ" เขาพูด "เราต้องหาทางออกจากสถานการณ์นี้ไม่ว่ายังไงก็ปล่อยตัวโอปอล โคบอยไม่ได้ แต่จะยินยอมปล่อยให้เธอโค่นฆ่าก็ได้เช่นกัน"

คอมพิวเตอร์จำโคบอยได้บนหน้าจอ จึงเลือกแสดงข้อมูลเกี่ยวกับเธอบนจอด้านข้าง เมื่อมีใครต้องการฟื้นความทรงจำ

โอปอล โคบอย พิกซีผู้ผ่านการทดสอบว่าเป็นอัจฉริยะ เป็นนักธุรกิจและนักลงทุน อยู่เบื้องหลังกฎก๊อบลินและการจลาจลที่ตามมาสร้างร่างโคลนนิ่งของตัวเองเพื่อแหกคุก และพยายามพามนุษย์มาที่เฮเวน เป็นผู้ที่ต้องหาคีมาคกรรมผู้บังคับการจูเลียส วัค เข้ารับการผ่าตัดฝังคอมพิวเตอร์เพื่อผลิตฮอร์โมนกระตุ้นการเจริญเติบโต (แต่เอาออกในภายหลัง) โอปอลจากอดีตเดินทางข้ามเวลาตามผู้กองชอร์ตมายุคปัจจุบัน ตอนนี้ยังคงหลบหนีอยู่ คาดว่าเธอจะพยายามหาทางช่วยเหลือ

ตัวเองในปัจจุบันจากคุก แล้วค่อยกลับยุคสมัยเดิม โอปอลสร้างสถิติครองตำแหน่งอาชญากรอันตรายที่สุดของเลบทั้งอันดับหนึ่งและสองอย่างไม่เคยมีมาก่อน จัดเป็นแฟร์ตีที่มีความฉลาดสูง มีความมุ่งมั่น และเป็นโรคจิต

นี่คือก้าวที่กล้าของโอบอล อาร์ทิมิสคิด แคมป์อาจส่งผลในระดับ
หายหน้าด้วย

เขาารู้สึกได้ว่าฮอลลีมาเย็นอยู่ที่ปลายศอก

"นายคิดว่ายังไง อาร์ทมิส"

อาร์ทิมิสขมวดคิ้ว "ความรู้สึกร่างแรกของผมคือการจัดการ แต่แผนของโอบอลจะใช้ประโยชน์จากความรู้สึกแรกเสมอ"

"มันอาจเป็นกลลวง เป็นไปได้ไหมว่าพวกนั้นจะยิงเธอด้วยปืนที่ไม่มีกระสุน"

อาร์ทิมิสส่ายหน้า "การทำแบบนั้นจะไม่ได้อะไรเลย นอกจากความ
หวาดกลัวชั่วครู่ชั่วยามจากฝั่งเรา โอปอลวางแผนเรื่องนี้ ดังนั้นเธอจะต้อง
ได้อะไรบางอย่างในที่สุด ถ้าเราปล่อยเธอ เธอก็จะเป็นอิสระ แต่ถ้า
โอปอลจากอดีตตาย แล้ว...แล้วจะเกิดอะไรขึ้นล่ะ"

บัตเลอร์ร่วมออกความเห็น "ทุกวันนี้เราทำอะไรได้มากมายด้วยเทคนิคพิเศษ ถ้าพวกเขาใช้คอมพิวเตอร์แต่งภาพให้เหมือนว่าเธอโคนยิงสมองระเบิดละ"

อาร์ทิสติดหวังกับทฤษฎีนี้ซึ่งตัวเขาเองตัดทิ้งไปแล้ว "ไม่ บัตเลอร์ คิคลิ แบบนั้นก็ไม่ทำให้เกิดประโยชน์อะไรเหมือนกัน"

โพลีฟั่นลมหายใจเสียงดัง "ไม่ว่ายังไง ถ้าพวกนั้นฆ่าเธอ เราก็จะ
ได้รู้ในไม่ช้าว่าเรื่องทั้งหมดนี้จริงหรือไม่จริง"

อาร์ทิมิสเห็นหัวเราะ "ใช่ เราจะได้รู้อย่างแน่นอน"

บัคเลอร์คราง นี่เป็นหนึ่งในช่วงเวลาที่ยาร์ทิมิสกับโพลีเข้าใจเรื่องบางอย่างในเชิงวิทยาศาสตร์ แล้วคิดไปเองว่าคนอื่นในห้องก็เข้าใจเหมือนกัน รับประกันได้ว่าฮอลลีต้องคลั่งแน่

"พวกนายพูดเรื่องอะไรกัน" ฮอลลีตะโกน "เราจะรู้อะไร แล้วเราจะรู้อะไรที่ว่ามันได้ยังไง"

อาร์ทิมิสก้มลงจ้องมองเธอรากับเพ่งขึ้นจากผืน "ไม่รู้จริงๆ หรือครับฮอลลี เรามีบุคคลผู้เดียวแต่สองร่างในกระแสเวลาเดียวกัน คุณไม่รู้หรือว่าผลที่ตามมาคืออะไร"

โนมในจอยน์เหมือนรูปปั้นหลังพิงซี่ผู้ควั่นเทา พิปผู้ถืออาวุธคอยคุนาคิก้าข้อมือเป็นระยะโดยใช้ปลายกระบองเป็นเขี้ยวเขนเสื่อขึ้น แต่นั่นแล้วทั้งคู่ก็รอกอยอย่างอคทน โอปอลวิงวอนด้วยสายคา จ้องเลนส์กล้องเขม็ง น้ำคำหยดใหญ่ไหลอาบแก้ม สะท้อนแสงอาทิตย์เป็นประกาย ผมคุบางกว่าเคยและไม่ได้สระ ชุควอร์มย์ห่ออุชชี่กูตุรซึ่งต้องซื้อมาจากแผนกเสื้อผ้าเด็กของห้างหรูสักแห่งแน่ๆ ขาคในหลายแห่ง มีเลือดแห้งกรังคามรอยขาด ภาพมีรายละเอียดสูงและคมชัดมากจนเหมือนมองผ่านหน้าต่าง ถ้านี่เป็นการแก่งขู่ โอปอลจากอคคิกก็ไมรู้เรื่องด้วยแน่ๆ

ทริบเบิลทูปโตะ นี่คือนิสัยประจำตัวจูเลียส รู้ดีที่เขาจับช่วงมา

"ผลที่ตามมาคืออะไร บอกมานะ!"

"ผมขอถามเพื่อความชัดเจนนะครับ" อาร์ทิมิสว่า "คุณอยากรู้ความหมายของคำว่า ผลที่ตามมา หรืออยากรู้ผลที่ตามมาของเรื่องนี้ครับ"

ฮอลลีใช้ตอกทองสะโพกอาร์ทิมิสเพื่อเร่งเขา "อาร์ทิมิส เรามีเวลา

จำกันนะ"

"ก็ได้ฮอลลี ปัญหาก็คือ..."

"ขอเถอะ" โฟลีย์ขอร้อง "ให้ฉันอธิบายนะ นี่เป็นอาณาจักรของฉัน และฉันจะอธิบายแบบเรียบง่ายตรงประเด็นเลย ฉันสัญญา"

"งั้นก็ว่าไป" ทรัับเปิดพุด เขาชี้ขึ้นชื่อว่าชอบ*ความเรียบง่ายตรงประเด็น*

ฮอลลีเห็นหัวเราออกมาครั้งหนึ่งเหมือนเสียงตะคอก เธอไม่อยากเชื่อเลยว่าคนอื่นยังทำตัวเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่มีชีวิตหนึ่งกำลังเสี่ยงตายอยู่

เรากลายเป็นพวกไร้หัวใจเหมือนมนุษย์เข้าไปทุกที

ไม่ว่าโอปอลเคยทำอะไรลงไป เธอก็ยังเป็นบุคคลผู้มีชีวิต เคยมีช่วงเวลาคำมึนเมื่อฮอลลีฝันว่าได้ไล่ล่าฟิกซ์ผู้นี้แล้วตั้งศาลเตี้ยเพื่อแก้แค้น เหมือนที่พวกข้าโคลนชอบทำ แต่วันเวลาเช่นนั้นได้ผ่านไปแล้ว

โฟลีย์จัดขนปรกหน้าผากซึ่งเขาคังใจแต่งทรงมาอย่างดี

"ทุกชีวิตประกอบด้วยพลังงาน" เขาเริ่มต้นด้วยเสียงไอ้อวดตามแบบฉบับเมื่อ**บอกกล่าวข้อมูลสำคัญ** และเป็นเสียงชนิดที่เขาชอบใช้ในช่วงเวลาแบบนี้ "เมื่อสิ่งมีชีวิตตาย พลังงานก็จะค่อยๆ กระจายไปก่อนกลับคืนสู่โลก" เขาหยุดเพื่อเรียกความสนใจ "แต่จะเกิดอะไรขึ้นหากการดำรงอยู่ของชีวิตหนึ่งถูกลบล้างไปอย่างกะทันหันด้วยความผิดปกติทางควอนตัม"

ทรัับเบิลยกแขนขึ้นทั้งสองข้าง "เคียว! เรียบง่ายและตรงประเด็นไปจำได้ไหม"

โฟลีย์เปลี่ยนคำพูดใหม่ "โอเค ถ้าโอปอลจากอดีตตาย โอปอลในปัจจุบันก็ดำรงอยู่ต่อไปไม่ได้"

ทริบเบิลอิงไปหนึ่งวินาที แต่ก็เข้าใจ "ถ้าอย่างนั้นก็จะเหมือนในหนังสือไหม เธอจางหายไป แล้วเราก็จะพากันงงอยู่คู่อันหนึ่ง จากนั้นก็ลืมเรื่องเธอไปงั้นหรือ"

โพลีหัวเราะเบาๆ "นั่นคือทฤษฎีหนึ่ง"

"แล้วทฤษฎีอื่นว่ายังไง"

เซ็นทอร์หน้าซิคไปทันที แล้วยอมเปิดทางให้อาร์ทิมิสพูดต่อ นับเป็นเรื่องผิวิสัยอย่างยิ่ง

"ทำไมนายไม่อธิบายส่วนนี้ล่ะ" โพลีว่า "ฉันเพิ่งคิดว่าอาจเกิดอะไรขึ้นบ้าง คงต้องเริ่มโทรศัพท์แล้วละ"

อาร์ทิมิสพยักหน้าเร็วว่า "อีก ทฤษฎีริเริ่มโดยศาสตราจารย์บาร์ชีของพวกคุณเมื่อกว่าห้าร้อยปีก่อน เขาเชื่อว่า ถ้ากระแสเวลาถูกปั่นเปื้อนด้วยการมาถึงของตัวคนจากอดีต แล้วต่อมาตัวคนนั้นตายไป ตัวคนในปัจจุบันก็จะปลดปล่อยพลังงานทั้งหมดออกมาอย่างรุนแรงโดยอัตโนมัติ ไม่เพียงเท่านั้น ทุกอย่างที่เป็นฝีมือของโอบอลในอดีตก็จะเผาไหม้หายไปด้วย"

รุนแรง และ เผาไหม้ เป็นคำที่ผู้การเคลป์เข้าใจดี

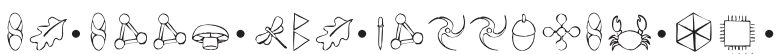
"ปลดปล่อยพลังงานทั้งหมดศรี รุนแรงแค่ไหนกัน"

อาร์ทิมิสยกไหล่ "ขึ้นอยู่กับวัตถุและสิ่งมีชีวิตนั้นๆ มวลจะถูกเปลี่ยนเป็นพลังงานทันที แรงระเบิดครั้งใหญ่จะถูกปลดปล่อยออกมา อาจรุนแรงได้ถึงระดับนิวเคลียร์ฟิชชันด้วยซ้ำ"

ฮอลลีรู้สึกหัวใจเต้นเร็วขึ้น "ฟิชชันหรือ นิวเคลียร์ฟิชชันหรือ"

"นั่นคือโดยพื้นฐาน" อาร์ทิมิสว่า "สำหรับกรณีของสิ่งมีชีวิตนะครับ ถ้าเป็นวัตถุอาจรุนแรงน้อยกว่านั้น"

"ทุกอย่างที่โอบอลสร้างหรือมีส่วนสร้างจะระเบิดไหม"

"ไม่ใช่ครับ แต่สิ่งที่ได้รับอิทธิพลจากเธอในช่วงห้าปีที่ผ่านมาเท่านั้น นั่นคือช่องว่างระหว่างอายุของโอบอลจากสองยุคสมัย แต่ก็อาจมีแรงกระเพื่อมชั่วคราวตรงรอยต่อทั้งสองด้าน"

"นายหมายถึงอาวุธทั้งหมดจากบริษัทของเธอที่เรายังใช้งานอยู่ใช่ไหม" ฮอลลีถาม

"แล้วก็ควาเทียม" ทรับเบลเสริม "ยานพาหนะเกือบครึ่งในเมือง"

"มันเป็นแค่ทฤษฎี" อาร์ทิมิสพูด "ยังมีอีกทฤษฎีที่ระบุว่าอาจไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย นอกเหนือจากบุคคลผู้หนึ่งตายไป ฟิสิกส์เหนือกว่าควอนตัมฟิสิกส์ ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ"

ฮอลลีพบว่าตัวเองหน้าแดงด้วยความโกรธอย่างฉับพลัน "นายพูดเหมือนโอบอลตายไปแล้วอย่างนั้นแหละ"

อาร์ทิมิสไม่แน่ใจว่าควรพูดอะไร "เรากำลังเผชิญสถานการณ์ร้ายแรงอยู่นะครับฮอลลี อีกไม่นานพวกเราหลายคนอาจตาย ผมต้องตัดความรู้สึกส่วนตัวออกไป"

โพลีเงยหน้าขึ้นจากแผงควบคุมคอมพิวเตอร์ "นายคิดว่าเปอร์เซ็นต์อยู่ที่เท่าไรล่ะ เค็กซ์โคลน"

"เปอร์เซ็นต์อะไรครับ"

"ในทางทฤษฎีนะ"

"อ้อ! เข้าใจแล้ว มีโอกาสเกิดระเบิดมากน้อยแค่ไหนนะหรือ"

"ใช่"

อาร์ทิมิสคิดเรื่องนี้ "เมื่อพิจารณาทุกอย่างแล้ว ผมคิดว่าอยู่ที่ประมาณเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าผมเป็นเจ้าของและมีโครมาซอฟมัน ผมจะยอมพนันด้วยเหรียญทองเหรียญสุดท้ายที่มีเลย"

ทรับเบลเดินกลับไปกลับมาในห้องทำงานเล็กๆ นี้ "เราต้องปล่อย

โอบอล ปล่อยเธอทันที"

ตอนนี้ฮอลล์ชักไม่แน่ใจ "คิดให้ดีกว่าก่อนเถอะทรับส์"

ผู้บังคับการหันมาหาเธอ "เธอไม่ได้ยินที่มนุษย์นั้นพูดหรือไง พิชชั่น
เชียวนะ! เราปล่อยให้มันเกิดขึ้นได้สินไม่ได้"

"ฉันเห็นด้วยค่ะ แต่มันอาจเป็นกลลวงก็ได้"

"หากมันเป็นเรื่องจริงจะร้ายแรงเกินไป เราปล่อยโอบอลไปแล้ว
ค่อยตามล่า ต่อสายไปแอตแลนติสที ฉันต้องคุยกับพัศดีที่เคอะดิปส์ ยัง
ใช้วินญาอายุใหม่"

อาร์ทิมิสพูดเบาๆ แต่ด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจ ซึ่งทำให้เขามีความ
เป็นผู้นำโดยธรรมชาติมาตั้งแต่อายุสิบปี

"สายเกินไปแล้วที่จะปล่อยโอบอล ทั้งหมดที่เราทำได้คือช่วยชีวิต
เธอ นั่นคือสิ่งที่เธอวางแผนมาตลอด"

"ช่วยชีวิตเธอรี" ทรับเปิดท้วง "แต่เรายังมีเวลา..." ผู้การเคลป์
ตรวจสอบนาฬิกาที่นับถอยหลังอยู่ "อีกสิบนาทีนะ"

อาร์ทิมิสตอบให้ฮอลล์เบาๆ แล้วเดินผลไปจากเธอ "หากระบบ
การทำงานของแฟรี่เหมือนของมนุษย์ คุณคงพาโอบอลขึ้นกระสวยไม่ทัน
แน่ สิ่งที่คุณอาจทำได้คือพาเธอลงไปยังแกนปฏิกรณ์"

เคลป์ยังไม่ได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงว่าควรหุบปากแล้ว
ปล่อยให้อาร์ทิมิสอธิบาย เขาจึงเอาแต่ถามนั่นนี่ ซึ่งทำให้กระบวนการ
ล่าช้าไปอีก สิ้นเปลืองวินาทีอันมีค่าไปเปล่าๆ

"แกนปฏิกรณ์รี แกนปฏิกรณ์ไหนกัน"

อาร์ทิมิสยกนิ้วขึ้น "อีกคำถามเดี๋ยวจะครบผู้การ แล้วผมจะต้อง
ให้บัคเลอร์จับตัวคุณไว้"

เคลป์เกือบไล่อาร์ทิมิสออกไป หรือสั่งจับเขาคด้วยข้อหาอะไร

สักอย่าง แต่สถานการณ์ตอนนี้วิกฤต หากมีโอกาสที่มนุษย์ผู้นี้จะช่วย
ได้...

เขากำมือแน่นจนกระดูกนิ้วลั่น "โอเค พูไป"

"เคอะคิปลี่ใช้พลังงานจากปฏิกิริยาฟิชชันตามธรรมชาติที่ชั้นแร่
ยูเรเนียมบนชั้นหินแกรนิต คล้ายกับที่พบในโอโกล ประเทศาบอง" อาร์-
ทิมิสพูจจากความทรงจำล้วนๆ "บริษัทพลังงานแฟร์เก้นเกี่ยวพลังงานใน
ห้องเล็กๆ ที่ฝังอยู่ในยูเรเนียม ห้องเหล่านี้สร้างด้วยวิทยาศาสตร์และ
เวทมนตร์ให้ทนทานต่อแรงระเบิดของนิวเคลียร์ในระดับหนึ่ง มีการสอน
เรื่องนี้ในโรงเรียนที่นี่ แฟร์ทั้งหมดในห้องนี้รู้อยู่แล้ว ถูกต้องไหมครับ"

ทั้งหมดพยักหน้า ในทางเทคนิคถือว่าถูกต้อง เพราะตอนนี้พวกเขา
รู้แล้ว

"ถ้าเราพาโอบอลไปไว้ในห้องนั้นก่อนถึงเส้นตาย อย่างน้อยแรง
ระเบิดก็จะถูกกักไว้ และในทางทฤษฎีหากเราปั๊มโพลีคาร์บอนเข้าสู่ไปมาก
พอ โอบอลก็อาจรักษาร่างกายเอาไว้ได้ แต่นั่นเป็นเรื่องที่ผมคงไม่พิน
ค้ายทองเหรียญสุดท้ายแน่ๆ คุณเหมือนโอบอลยินดียอมเสี่ยงกับเรื่องนี้"

ทรีเบิลนิกอยากเอานิ้วจิ้มอกอาร์ทิมิสแต่ห้ามใจไว้ได้อย่างฉลาด
"นายกำลังบอกว่า ทั้งหมดนี้เป็นแผนแหกคุกที่ซับซ้อนนั้นสิ"

"แน่นอนครับ" อาร์ทิมิสบอก "แถมไม่ได้ซับซ้อนอะไรมากด้วย
โอบอลบีบให้คุณปล่อยเธอจากห้องขัง ไม่อย่างนั้นแอดเลนดิสจะถูก
ทำลายพร้อมทุกชีวิตในนั้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่มีการยอมรับได้ ยกเว้นตัว
โอบอลเอง"

ไฟที่เปิดแผนผังถูกขึ้นมาแล้ว "แกนปฏิกรณ์อยู่ใต้ห้องขังโอบอล
ไม่ถึงหนึ่งร้อยเมตร ฉันกำลังคิดต่อพอดี"

ฮอลลี่รู้ว่าอาร์ทิมิสเป็นอัจฉริยะและไม่มีใครเหมาะจะคาดเดาการ

กระทำของผู้ลักพาตัวได้แม่นยำยิ่งกว่าเขา แต่พวกเขายังมีทางเลือกอยู่
 เธอมองร่างบนจอแล้วก็รู้สึกหนาวระเือกกับท่าที่ผ่อนคลายของ
 พวกโนม เหมือนไม่รู้สึกรู้สมกับเรื่องที่กำลังจะทำ พวกนั้นยืนหลังค่อม
 เหมือนวัยรุ่น แทบไม่เหลียวแลผู้ที่จับตัวมาด้วยซ้ำ หยิ่งผยองในความ
 สามารถของตัวเองและไม่มีความรู้สึกผิดแม้แต่น้อยบนหน้าากการ์ตูน
 ซึ่งอ่านสีหน้าของผู้สวมแล้วแสดงอารมณ์ตามนั้น หน้ากากอัจฉริยะนี้นิยม
 กันในหมู่พวกชอบร้องคาราโอเกะ มันช่วยให้พวกนั้นมีหน้าตาเหมือน
 ศิลปินโคดอลที่ขึ้นชอบ แถมยังคัดเสียงให้เหมือนได้ด้วย

บางทีพวกนี้อาจไม่รู้ว่ามีอะไรบ้างที่เสี่ยงภัยอยู่ในตอนนี้ ฮอลลีคิด
 ขึ้นมาในคอนั้น บางทีพวกนี้อาจไม่รู้อะไรเลย เหมือนที่ฉันเคยเป็นเมื่อ
 สิบวินาทีก่อน

"พวกนั้นได้ยินเราไหม" เธอถามโพลี

"ได้ยินถ้าเราต้องการ แต่เรายังไม่ได้ตอบโต้อะไรเลย แค่กดปุ่มก็
 ใช้ได้"

นี่เป็นแค่คำพูดติดปาก ไม่มีปุ่มจริงอยู่แล้ว มีแค่เซ็นเซอร์บนหน้า
 จอสัมผัสเท่านั้น

"เคียว! ผู้กอง" ทรับเปิดสั่ง

"ฉันเป็นนักเจรจาผู้ผ่านการฝึกนะคะ" ฮอลลีพูด หวังว่าน้ำเสียง
 ให้เกียรติจะช่วยให้อเธอได้สิ่งที่ต้องการ "แล้วฉันก็เคย..." เธอเหลือบมอง
 อาร์ทิมิสอย่างรู้สึกผิด นึกเสียใจที่ต้องใช้มันนี้ "ฉันเคยเป็นตัวประกันมา
 ก่อน คังนั้นจึงรู้ว่ากระบวนการนี้เป็นอย่างไร ให้ฉันพูดกับพวกเขาเถอะ
 ะ"

อาร์ทิมิสพยักหน้าให้กำลังใจ ฮอลลีจึงรู้ว่าเขาเข้าใจวิธีการของเธอ
 "ผู้กองซอร์คพูดถูกครับ ผู้การ" เขาว่า "ฮอลลีเป็นนักสื่อสารโดย

ธรรมชาติ เธอยังสื่อสารกับผมได้เลย"

"ก็ใช่" ทรีเปิดขวด "โพลี" นายพยายามติดต่อแอตแลนติสต่อไป
แล้วก็ติดต่อสภาค่าย เราต้องเริ่มอพยพประชากรทั้งสองเมืองเดี๋ยวนี้"

แม้มองไม่เห็นใบหน้าจริงๆ ของพวกเขา แต่สีหน้าการดูบน
หน้ากากก็บ่งบอกความเบื่อหน่าย มันชัดเจนอยู่ในท่าเอียงศีรษะและงอ
เข่า บางทีเรื่องทั้งหมดนี้อาจไม่ตื่นเต้นเหมือนที่หวังไว้ อย่างไรก็ตาม
เขาก็ไม่เห็นผู้ฟังและไม่มีใครตอบโต้คำพูดของพวกเขาเลย สิ่ง que เริ่มต้น
เป็นการกระทำทำลาย ตอนนี้เริ่มดูเหมือนโนมตัวใหญ่สองคนกำลังรวม
แก๊งพิภพขึ้นมาแล้ว

พิภพแก๊งไปทางคิปี ความหมายชัดเจน ทำไมเราไม่ยิงเธอ
ตอนนี้เลยละ

ฮอลลีเปิดไมโครโฟนด้วยการโบกมือ

"สวัสดีพวกนาย ฉันคือผู้กองฮอลลี ซอร์คแห่งเลปนะ ได้ยินฉัน
ไหม"

พวกโนมมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที พิภพถึงขั้นพยายามผิวปากด้วย ซึ่ง
เมื่อผ่านกล่องแปลงเสียงก็ฟังเหมือนคค

"เฮ้! ผู้กองซอร์ค เราได้ยินเธอนะ เห็นภาพด้วย หน้าตาไม่เลวนี่
ผู้กอง"

ฮอลลีขมใจไม่ตอบโต้แรงๆ ห้ามบีบคั้นให้ผู้ลักพาตัวแสดงออกว่า
เขาจริงเค็ดขาด

"ขอบคุณนะพิภพ ฉันเรียกนายว่าพิภพได้ไหม"

"ถ้าเป็นเธอนะ ฮอลลี ซอร์ค จะเรียกฉันว่าอะไรก็ได้ ทุกเวลาที่

ต้องการเลย" พิปพูดเสียงแหลม แล้วกำมือที่ว่างยื่นไปชนกำปั้นกับเพื่อน
ฮอลลี่ทิ้ง คู่มือที่กำลังจะทำลายโลกแฟรี่ แต่กลับทำตัวตลกโง่ๆ
เหมือนก๊อบลินสองคนในงานเลี้ยงยิงลูกไฟ

"โอเค พิป" เธอพูดต่อด้วยเสียงราบเรียบ "วันนี้จะให้เราช่วยอะไร
ล่ะ"

พิปส่ายหน้าอย่างเศร้าๆ ให้คิป "ทำไมพวกสวยๆ ต้องโง่เสมอเลย
นะ" เขาหันมาหากล้อง "เธอก็รู้ว่าจะทำอะไรได้บ้าง เราบอกเธอไปแล้ว
ไง ปล่อยตัวโอปอล โคบอย ไม่อย่างนั้นแม่สาวน้อยโคบอยผู้นี้จะต้องกลับ
ไปชั่วนิรันดร์ ฉันทหมายถึงโคนอิงที่หัวนะนะ"

"นายต้องแสดงความจริงใจด้วยการใช้เวลาเรามากกว่านี้สิ เถอะ
นะพิป อีกหนึ่งชั่วโมงได้ไหม เพื่อฉันได้ไหม"

พิปใช้ปากกระบอกปืนเกาหัว แกล้งทำทำคิก "เธอก็น่ารักคินะ
ฮอลลี่ แต่ไม่ได้น่ารักขนาดนั้น ถ้าฉันใช้เวลาเธออีกหนึ่งชั่วโมง เธอก็คง
ตามรอยมาจนเจอดัน แล้วทิ้งระเบิดหุคเวลาใส่หัวฉันนะสิ ไม่เอาด้วย
หรือผู้กอง เธอมีเวลาสิบนาที ถ้าฉันเป็นเธอจะรีบเปิดห้องข้างหรือไม่
ก็ตามสปีแหรอมาโดยด่วน"

"เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลานะพิป" ฮอลลี่ยืนยัน เรียกชื่อซ้ำๆ พยายาม
สร้างความผูกพัน "แค่จ่ายค่าปรับจรรยาบรรณยังต้องใช้เวลาสามวันเลย"

พิปยักไหล่ "ไม่ใช่ปัญหาของฉันนี่ น้องสาว แล้วขอให้เธอเรียกฉัน
ว่าพิปทั้งวัน ก็ไม่ทำให้เราเป็นเพื่อนรักเพื่อนตายกันได้หรอคะ มันไม่ใช่
ชื่อจริงของฉันซะหน่อย"

อาร์ทิมิสปิดไมโครโฟน "หมอนี่ฉลาดนะฮอลลี่ อย่าเล่นกับเขา
บอกความจริงไปเลย"

ฮอลลี่พยักหน้าแล้วเปิดไมโครโฟน "โอเค ไม่ว่านายชื่ออะไรก็ตาม

ขอฉันบอกตรงๆ เลยนะ มีโอกาสสูงที่หากนายยังโอปอลนั้นแล้วจะเกิดระเบิดครั้งใหญ่มากในโลกได้สินะ แพรี่ผู้บริสุทธิ์จำนวนมากจะตายนะ"

พิปโบกมืออย่างไม่ใส่ใจ "อ้อ! ใช่ กฎควอนตัม เรารู้เรื่องนั้นใช่ไหมคิป"

"กฎควอนตัม" คิปพูด "เรารู้เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว"

"แล้วพวกนายไม่สนใจเลยหรือไงว่าแพรี่คีย หรือโนมที่อาจเป็นญาติของนายจะตายนะ"

พิปเลิกคิ้วจนโผล่ขึ้นมาเหนือขอบหน้ากาก "นายชอบใครในครอบครัวนายบ้างหรือเปล่า คิป"

"ฉันไม่มีครอบครัวหรอก เป็นกำพร้านะ"

"จริงเหรอ ฉันด้วย"

ระหว่างที่พวกเขาตอบโต้กัน โอปอลก็ตัวสั่นอยู่บนพื้นดิน พยายามจะพูดทั้งที่มีเทปปิดปากไว้ โฟลี่อาจใช้เครื่องวิเคราะห์เสียงพิมพ์ไม่ชัดเจนนั้นในภายหลัง หากยังมีภายหลัง แต่ไม่ต้องใช้อัจฉริยะก็พอเขาได้ว่าเธอกำลังวิงวอนขอชีวิต

"ต้องมีสักอย่างที่นายอยากได้สิ" ฮอลลี่ว่า

"มีอยู่อย่าง" พิปตอบ "ฉันขอรหัสติดคอของเธอได้ไหม ฉันคงอยากชวนเธอไปดื่มลาเต้เทียมกันเมื่อเรื่องนี้จบลงแล้ว แต่คงอีกสักพักนะ เพราะเฮเวนซี้คิงเหลือแค่ซากแน่"

โฟลี่ส่งข้อความมาบนหน้าจอ กำลังเคลื่อนย้ายโอปอล

ฮอลลี่กะพริบตารับทราบ จากนั้นก็เจรจาต่อ "สถานการณ์เป็นแบบนี้ะพิป เรามีเวลาเหลือเท่านั้น มันเป็นไปได้ พวกเขาต้องสวมชุดป้องกัน อาจต้องปรับแรงดันอีก แล้วยังต้องลอคท่อก๊าซเปิดอีก แค่เท่านั้นไม่พอหรอก"

ประตูห้องข้างของเธอเปลี่ยนสภาพจากของแข็งเป็นแก๊ส แล้ว

โอปอลก็ไม่ประหลาดใจที่เห็นพัศดีทาร์ปอน วินญายา แพร่หัวอ่อน
ผู้ทำงานแบบนั่งโต๊ะโดยไม่เคยค้างคืนได้แสงจันทร์สักครั้ง ยืนอึกอักอยู่
ที่ประตู ขนขาข้างซ้ายขยับจัมโบ้พิกชีสองคน

"พัศดี" เธอพูดพลางหยุดความพยายามที่จะยกตัวเองให้ลอยขึ้น
"คำสั่งนิรโทษกรรมมาแล้วใช่ไหม"

ทาร์ปอนไม่มีเวลาคุยเล่น "เราจะย้ายเธอ โคบอย ห้ามเถียง ไป
กับเราก็อพอ"

เขาส่งสัญญาณให้ยาม "สวมชุดให้เธอสิ เด็กๆ"

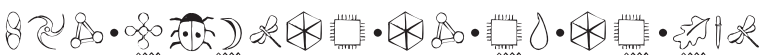
จัมโบ้พิกชีก้าวยาวๆ เข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว จับแขนโอปอล
แนบลำตัวโดยไม่พูดอะไรสักคำ จัมโบ้พิกชีเป็นสายพันธุ์ที่พบเฉพาะใน
แอตแลนติส ส่วนผสมของสภาพแวดล้อมที่มีแรงดันและกระแสน้ำที่ทรง
ผ่านชั้นสาหร่ายทำให้พวกนี้เกิดบ่อยขึ้นเรื่อยๆ ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ความ
แข็งแรงที่จัมโบ้พิกชีได้มามากแลกด้วยมันสมอง ดังนั้นพวกนี้จึงเหมาะเป็น
ผู้คุมในเรือนจำ เพราะไม่มีความนับถือให้ใครที่ตัวเล็กกว่า และไม่ได้เป็น
ผู้เซ็นเช็คจ่ายเงินเดือน

ก่อนโอปอลจะได้อำปากค่าน พิกชีเหล่านั้นก็จับเธอสวมชุดที่บุ๊ตดู
ป้องกันรังสี แล้วติดสายยางยืดสามเส้นรอบลำตัวเธอ

พัศดีถอนใจราวกับกลัวโอปอลจะหาทางทำร้ายผู้คุมได้ เขาแอบ
กลัวเช่นนั้นจริงๆ

"คีย" เขาพูดพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าป่านซับหน้าผาก "พาเธอลงไปชั้น
ใต้ดิน อย่าแคะค้องท่อใดๆ และพยายามกลั้นหายใจไว้ถ้าทำได้"

พิกชีสองคนนั้นหิ้วนักโทษไว้ตรงกลางเหมือนม้วนพรม จากนั้นก็
เร่งฝีเท้าออกจากห้องข้างของโอปอล ข้ามสะพานแคบที่เชื่อมห้องข้างของ

เธอกับอาคารหลัก แล้วเข้าไปในลิฟต์ขนของ

โอบอลยี่มอยู่หลังแผ่นตะกั่วหนาหนักที่ส่วนหัวของชุด
วันนี้เป็นวันที่โอบอล โคบอยทั้งสองโคนนุ่มตัวใหญ่หิวไปหิวมา
สินะ

เธอส่งกระแสดิจิไปหาตัวเองจากอดีตซึ่งอยู่บนพื้นผิวโลก
ฉันเข้าใจเธอนะ น้องสาว

ตุลฟ์คเคลื่อนลงไปในหินทรายอ่อนนุ่มเป็นระยะทางหนึ่งร้อยเมตร
จนถึงห้องเล็กที่สร้างจากวัสดุหนาพิเศษที่ได้จากเปลือกนอกของดาว
นิวตรอนล้านๆ

โอบอลเคาะว่าพวกเธอคงมาถึงห้องนั้นแล้ว และหัวเราะเบาๆ เมื่อ
นึกถึงโนมิ่งคนหนึ่งโรงเรียนมัธยมศึกษาที่เธอเคยเรียน โนมคนนี้ถาม
ว่าดาวนิวตรอนสร้างจากอะไร

"นิวตรอนไงเล่า ไอ้หนู" ศาสตราจารย์เลกมินัส สติซาคมึง
"นิวตรอน! ชื่อก็บอกอยู่แล้วไหมเล่า"

ห้องนี้เป็นเจ้าของสถิติห้องที่ก่อสร้างด้วยราคาแพงที่สุดในโลก
ต่อตารางเซนติเมตร แม้ภายนอกดูเหมือนห้องเตาเผาคอนกรีตอยู่ข้าง
ก็ตาม ปลายด้านหนึ่งคือประตูลิฟต์ ปลายอีกด้านเป็นสิ่งที่ดูเหมือนท่อยิง
จรวดมิสไซล์สี่ท่อ ตรงกลางคือคนแคระผู้เนื้อตัวมอมแมมมากเป็นพิเศษ

"พวกแกล้อฉันเล่นใช่ไหมเนี่ย" เขาพูด พุงยื่นออกมาอย่างเอาเรื่อง
จัมโบ้พิกซี่ทิ้งโอบอลลงบนพื้นสีเทา

"นี่เป็นคำสั่งนะเพื่อน" คนหนึ่งว่า "เอาเธอใส่ท่อ"

คนแคระสายหน้าอย่างคือคิง "ฉันไม่เอาใครใส่ท่อทั้งนั้น มันถูก
สร้างมาสำหรับอุปกรณ์เก็บพลังงาน"

"ฉันเชื่อว่า..." พิกซี่คนที่สองพูดอย่างภาคภูมิใจในตัวเองมากที่สุด
จกจำข้อมูลนี้ได้ "ว่าหนึ่งในแหล่งปฏิกรณ์หมดพลังไปแล้ว คังนั้นท่อนั้น
ก็ต้องว่างอยู่เห็นๆ"

"เกือบคิแล้วไอ้จัมบี้ ยกเว้นคำว่า เห็นๆ ตอนท้าย แกจะเห็นมัน
ได้ยังไงไม่ทราบ" คนแคระผู้มีชื่อว่าโคลิน อ้อชโคปีพุต "แต่ถึงเป็นอย่าง
นั้นก็เถอะ ฉันต้องการรู้ก่อนว่า การไม่เอาใครใส่ท่อจะส่งผลเลวร้าย
กว่าการเอาใส่ยังง"

ต้องใช้เวลามากมายกว่าจัมบี้พิกซี่จะเข้าใจประโยคความซ้อน
แบบนี้ โชคดีที่พวกมันไม่ต้องอับอายจากการพยายามอธิบายเมื่อโทรศัพท์
ของโคลินดังขึ้นตอนนั้นเอง

"เดี๋ยวนะ" เขาพูดกลางตรวจสอบชื่อผู้โทรมา "พัศตินะ"

โคลินรับสายอย่างคล่องแคล่ว "หวัคคิ นายช่างอ้อชโคปีพุต"

อ้อชโคปีพุตอยู่นาน ส่งเสียง อ้อฮิ ไปสามครั้ง และ คิอาร์วิต! อีก
สองครั้ง ก่อนเก็บโทรศัพท์เข้ากระเป๋า

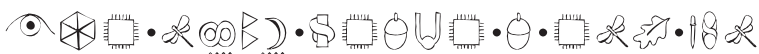
"ว้าว!" เขาว่าพลาซใช้ปลายเท้าเขี่ยร่างในซुकป้องกันรังสี "ฉันคง
ต้องเอาหลอดใส่ท่อแล้วละ"

กรมตำรวจ เอเว่นฮิตี โลกใต้ดิน

พิปโบกโทรศัพท์ที่ใส่กล้อง

"เธอไคยอะไรบ้างไหม เพราะฉันไม่ได้ยินเลย ไม่มีใครโทรมา
เบอร์นี้เลย ทั้งที่มีสัญญาณดังห่าจิด ครอบคลุมทั่วโลกร้อยเปอร์เซ็นต์ด้วย
นะ ให้ตายสิ! ฉันเคยรับสายบนยานอวกาศด้วยซ้ำ"

ฮอลลีเปิดโมโครโฟนด้วยเซ็นเซอร์ "เรากำลังเร่งอย่างเร็วที่สุด
โอบอล โอบอยอยู่ที่ท่ากระสวยแล้ว เราต้องการเวลาอีกสิบนาที"

พิปแก๊งทำเสียงเล็กเสียงน้อยร้องเป็นเพลง

"อย่าโกหกเพื่อเอาตัวรอดไปวันๆ
อย่าปั่นเรื่องถ้าไม่อยากโดนว่า"

โพลีพบว่าตัวเองฮัมเพลงคลอไปด้วย มันคือเพลงหลักจากการ์ตูน
เรื่องพิปกับคิป ฮอลลีลิ่งคาใส่เขา

"โทษที" เขาพึมพำ

อาร์ทิมิสหงุดหงิดกับการต่อรองที่ไม่ได้อะไรขึ้นมา "เรื่องนี้ไม่มี
ประโยชน์และน่าอายด้วยซ้ำ พวกนั้นไม่มีความคิดจะปล่อยโอปอลเลย
เราควรอพยพกันได้แล้ว อย่างน้อยก็ไปยังท่ากระสวย มันถูกสร้างมาให้
ทนต่อการปะทะของหินหนืด"

โพลีไม่เห็นด้วย "เราปลอดภัยที่นี่ อันตรายแท้จริงอยู่ในแอตแลน-
ติสที่โอปอลถูกขังอยู่ นายบอกเอง และฉันก็เห็นด้วยว่าการระเบิดรุนแรง
ในทางทฤษฎีจะเกิดขึ้นกับสิ่งมีชีวิตเท่านั้น"

"การระเบิดในทางทฤษฎีจะกลายเป็นจริงเมื่อทฤษฎีได้รับการ
พิสูจน์แล้ว" อาร์ทิมิสโต้ "และในเมื่อมี..." เขาหยุดพูดกลางคัน ช่าง
ไม่สมเป็นเขาเลย เพราะอาร์ทิมิสเกลียดทั้งการใช้ไวยากรณ์ผิดและ
การทำตัวเสียมารยาท สัตว์ของเขาซัดกว่าเคมิจนเหมือนกระเบื้องเคลือบ
ถึงขั้นเขกหน้าผากตัวเองด้วยซ้ำ

"โง่! โง่! โพลี เรามันปัญญาอ่อนกันทั้งคู่ ผมไม่คาดหวังให้พวก
เลปคิอะไรไค้อยู่แล้ว แต่คุณ..."

ฮอลลีจำนน้ำเสียงแบบนี้ได้ เธอเคยได้ยินมาแล้วในการผจญภัยครั้ง
ก่อนๆ ส่วนใหญ่จะเป็นก่อนเกิดเหตุหายนะ

"อะไร" เธอถาม นึกกลัวคำตอบซึ่งต้องเลวร้ายแน่

"ใช่" โฟลีย์ก็อยากรู้ เขามีเวลาน้อยใจได้เสมอ "มาว่าฉันปัญญาอ่อน
ทำไมไม่ทราบ"

อาร์ทิสขึ้นวิ่งเฉียงลงไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ตรงตำแหน่งที่
พวกเขาเพิ่งมาจากคลินิก เจ. อาร์กอน

"ห้องออกซิเจนนั้นทำให้ประสาทของผมทำงานสับสน" เขาพูด
"ร่างโคลนนิ่งนั้น โนปอล เธอเป็นสิ่งมีชีวิต ถ้าเธอระเบิดก็อาจเป็นระดับ
นิวเคลียร์"

โฟลีย์เปิดแฟ้มข้อมูลร่างโคลนผ่านเว็บไซต์ของอาร์กอน เขาค้น
ข้อมูลคนไข้ด้วยความเร็วระดับมองตามไม่ทัน

"ไม่ ฉันคิดว่าเราไม่น่าจะเป็นอะไร โอปอลใช้ดีเอ็นเอของตัวเอง
ในการโคลนนิ่งก่อนถึงจุดเปลี่ยน"

ถึงอย่างนั้นอาร์ทิสก็ยังโกรธตัวเองที่ลืมเรื่องการโคลนนิ่งไปชั่วคราว

"เราเผชิญวิกฤตครั้งนี้อยู่หลายนาที กว่าผมจะนึกถึงความ
เกี่ยวข้องของร่างโคลนได้" เขาว่า "หากโนปอลถูกสร้างหลังจากนั้น ความ
หวั่นไหวของผมอาจทำให้มีผู้เสียชีวิต"

"ยังมีอีกหลายชีวิตที่เสี่ยงตายอยู่นะ" โฟลีย์พูด "เราต้องช่วยให้ได้
มากที่สุด"

เจ้าเซ็นทอร์เปิดฝากรอบทำจากกระจกทนความร้อนบนผนัง แล้ว
กดปุ่มสีแดงใต้ผ้านั้น สัญญาณอพยพดังระงมไปทั่วเมืองทันที เสียงวังเวง
นี้คงชัดเหมือนเสียงแม่ๆ ผู้ได้รับข่าวร้ายที่กลัวมาตลอด

โฟลีย์ตะลึง "ไม่มีเวลารอการอนุมัติจากสภาแล้ว" เขาบอก
ทรันเบล เคลป์ "ส่วนใหญ่น่าจะไปถึงท่ากระสวยได้ทัน แต่เราต้องเตรียม
ทีมกู้ชีพฉุกเฉินให้พร้อมไว้ด้วย"

บัตเลอร์ไม่พอใจเมื่อคิดว่าอาจสูญเสียอาร์ทิมิส "ยังไม่มีใครใกล้ตายสักหน่อย"

นายน้อยของเขาคุไม่กังวลนัก "อืม...ในทางเทคนิคแล้ว เราทั้งหมดล้วนใกล้ตาย"

"หุบปากนะอาร์ทิมิส!" บัตเลอร์ขวาด นับเป็นการทำผิดธรรมเนียมวิชาชีพอย่างร้ายแรง "ผมสัญญากับแม่คุณไว้ว่าจะดูแลคุณ แต่คุณกลับทำให้ผมตกที่นั่งลำบากอีกครั้ง ต้องมาอยู่ในสถานการณ์ที่พละกำลังและความสามารถของผมทำอะไรไม่ได้เลย"

"พูดแบบนี้ก็ไม่ยุติธรรมนะ" อาร์ทิมิสบอก "นายจะโทษว่าความพยายามก่อเรื่องครั้งล่าสุดของโอบอลเป็นความผิดของฉันได้ยังไง"

ใบหน้าของบัตเลอร์แดงก่ำยิ่งกว่าที่อาร์ทิมิสเคยเห็น "ผมคิดว่ามันเป็นความผิดของคุณ และผมก็โทษคุณด้วย ผลจากการผจญภัยครั้งล่าสุดของคุณยังไม่ทันหายไหมด เราก็ต้องเผชิญปัญหาครั้งใหม่กันอีกแล้ว"

อาร์ทิมิสรู้สึกอึดอัดกับการระบือการรณของบัตเลอร์ยิ่งกว่าสถานการณ์*ใกล้ตาย*ที่กำลังเผชิญอยู่เสียอีก

"บัตเลอร์ ฉันไม่รู้มาก่อนเลยว่านายเก็บกดถึงเพียงนี้"

ผู้คุ้มกันดูสิระะที่โดนผม

"ผมเองก็ไม่ได้รู้มาก่อนเหมือนกัน" เขายอมรับ "แต่ช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา มีเรื่องต่อเนื่องกันตลอด ทั้งก๊อบลิน การเดินทางข้ามเวลา คีมนอนตอนนี้ยังต้องมาอยู่ที่นี่ ซึ่งทุกอย่าง...เล็ก...เล็กไปหมด" เขาสูดลมหายใจลึกๆ สั้นๆ "โอเค ผมพูดมันออกไปแล้ว มันหลุดจากออกไปแล้ว ตอนนี้ผมไม่เป็นไรแล้ว เราจัดการเรื่องนี้กันต่อดีไหมครับ แผนการคืออะไร"

"เรงอพายพ" อาร์ทิมิสพูด "ไม่ต้องพยายามกล่อมเจ้าโง่ที่จับตัวประกันนั้นแล้ว พวกนั้นแค่ได้รับคำสั่งมาให้ทำตาม สั่งปิดประตูกันระเบิด

เถอะครับ มันน่าจะช่วยต้านคลื่นช็อกได้บ้าง"

"เรามีกลยุทธ์ของเราอยู่แล้ว เจ้ามนุษย์" ทรีบีล เคลป์พูด
"พลเมืองทั้งหมดจะไปถึงจุดรวมพลภายในห้านาที"

อาร์ทิสเดินกลับไปกลับมาพลงใช้ความคิด "บอกคนของคุณให้
ทิ้งอาวุธใส่ปล่องหินหนืด ทิ้งทุกอย่างที่อาจมีเทคโนโลยีของโคบอยอยู่
โทรศัพท์ เกม ทุกอย่าง"

"เราเลิกใช้อาวุธของโคบอยไปหมดแล้ว" ฮอลลีว่า "แต่นิวทรีโน
รุ่นเก่าบางส่วนอาจมีชิปหลงเหลืออยู่บ้าง"

ทรีบีล เคลป์ทำหน้าที่รู้สึกผิด "เราเลิกใช้อาวุธของโคบอยแค่
บางส่วน " เขาว่า "เราโค่นตัดงบประมาณนะ เธอก็รู้ว่ามันเป็นยังไง"

พิบัติจักรวาลเตรียมงานด้วยการเคาะเลนส์กล้อง

"เฮ้! พวกเลป ฉันท่อนจะแก่ตายแล้วนะ ใครก็ได้ช่วยพูดอะไร
หน่อยสิ อะไรก็ได้ โทกอีกก็ได้ เราไม่สนหรอก"

คิวของอาร์ทิสหมดแล้วยืนมาชนกัน เขาไม่ชอบการพูดจาเล่นลิ้น
แบบนี้ในขณะที่หลายชีวิตกำลังเสี่ยงอันตราย เขาเข้าไปยังไม่โครโฟน

"ผมขอได้ไหม"

ทรีบีลแทบไม่เงยหน้าขึ้นจากการโทรศัพท์เร่งด่วนและทำมือเป็น
ท่าที่ตีความได้หลายอย่าง อาร์ทิสเลือกตีความเป็นการอนุญาต

เขาเดินเข้าหาจอ "ฟังฉันนะ เจ้าสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ ฉันคืออาร์ทิส
ฟาวล์ พวกนายคงเคยได้ยินเรื่องของฉันมาแล้ว"

พิบิ๊ม แล้วหน้ากากก็สะท้อนสีหน้านั้น "โอ๊ะ! อาร์ทิส ฟาวล์ เด็ก
มหัศจรรย์ เราเคยได้ยินเรื่องของนายจริงๆ นั่นแหละ โช้ไหมคิป"

คิปพยักหน้าพลงเดินไปมา "อาร์ทิส ฟาวล์ เด็กไอริชที่ตามจับ
เลปรอคอน ใครๆ ก็เคยได้ยินเรื่องไอ้เด็กอวดฉลาดนี่กันทั้งนั้นแหละ"

พวกนี้โง่ อาร์ทิมิสคิด โง่และพุดมากเกินไป ฉันน่าจะใช้ประโยชน์
จากจุดอ่อนนี้ได้

เขาลองหลอกล่อให้หลงกล "ฉันคิดว่าบอกพวกนายไปแล้วไงให้อ่านข้อเรียกร้อง แล้วอย่าพูดอะไรนอกเหนือจากนั้น"

สีหน้าของฟิปปุงอิงส์ไปจริงๆ "นายบอกเราเหรอ"

อาร์ทิมิสทำเสียงแข็ง "คำสั่งของฉันคือให้พวกนายหน้าโง่ทั้งสองอ่านข้อเรียกร้อง รอจนหมดเวลา แล้วยิงพิทขึ้น ฉันจำไม่ได้ว่าบอกให้ต่อปากต่อคำกับใครนะ"

หน้ากากของฟิปปแสดงใบหน้าขมวดคิ้ว อาร์ทิมิส ฟาวล์รู้คำสั่งของพวกเขาได้อย่างไร

"คำสั่งของนายเหรอ เราไม่รับคำสั่งจากนายสักหน่อย"

"จริงรึ จัณโธิบายมาซิว่าฉันรู้คำสั่งของพวกนายได้อย่างไร"

ซอฟต์แวร์หน้ากากของฟิปปเปลี่ยนตามสีหน้าที่แปรปรวนไม่ทัน จึงแข็งค้างไปครู่หนึ่ง

"ฉัน...เอ่อ...ฉันไม่..."

"แล้วบอกมาซิว่าฉันรู้คลื่นสัญญาณที่ใช้ในการติดต่อได้อย่างไร"

"แกไม่ได้อยู่ในกรมตำรวจหรือไง"

"ก็ไม่ได้อยู่นะสิ ไอ้ปัญญาอ่อน! ฉันอยู่ที่จุดนัดพบ รอโอปอลอยู่"

อาร์ทิมิสรู้สึกหัวใจเต้นเร็วขึ้น เขารออยู่หนึ่งวินาทีให้จิตสำนึกตามทันจิตใจได้สำนึกแล้วบอกเขาว่าสิ่งที่เห็นบนหน้าจอก็อะไรกันแน่

มีบางอย่างในฉากหลัง

บางอย่างที่คุ้นตา

กำแพงหลังฟิปปกับคิปปเป็นสีเทาที่ไม่มีอะไรโดดเด่น ฉาบปูนขาวแล้วทาสีเคลือบไว้อย่างฉาบๆ เป็นสีเคลือบแบบที่พบได้ทั่วไปตามกำแพงฟาร์ม

ทุกหนแห่งทั่วโลก มีกำแพงแบบนี้ทั่วบริเวณคฤหาสน์ฟาวล์

คึก-คัก!

เสียงหัวใจของเขาเต้นคังอีกครั้ง

อาร์ทิสตั้งสมาธิกับกำแพงนั้น สีเทาเหมือนหินชนวน ยกเว้น รอยร้าวขรุขระเป็นเครือข่ายบนปูนฉาบ

ความทรงจำผุดขึ้นมาเมื่อครั้งอาร์ทิสวัยหกขวบกับพ่อเดินไปใน พื้นที่คฤหาสน์ พอผ่านผนังโรงนาที่ทุ่งหญ้าตอนบน อาร์ทิสน้อยก็ชี้ไป ยังกำแพงนี้และออกความเห็นว่ "ดูสิครับพ่อ รอยร้าวเป็นแผนที่ โครเอเชียเลย มันเคยเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโรมัน ออตโตมัน และ ออสเตรียสมัยราชวงศ์ฮับส์บูร์ก พ่อรู้ไหมครับว่าโครเอเชียประกาศ อิสระจากยูโกสลาเวียในปี 1991"

มันอยู่ตรงนั้น บนกำแพงหลังพิงกับคิปป แผนที่โครเอเชีย แม้ ตอนนี้อาร์ทิสวัยสิบห้าปีมองเห็นว่าแนวชายฝั่งแคลเมเซียออกจะสั้นกุด ไปหน่อยก็ตาม

พวกนั้นอยู่ในบริเวณคฤหาสน์ฟาวล์ เขาได้ข้อสรุป

ทำไม

บางอย่างที่ค็อกเตอร์อาร์กอนพูด ผุดขึ้นมาในสมอง

เพราะเวทมนตร์ที่คักค้างอยู่ตรงนั้นมากเกินไปจนล้นเสีย เคยเกิดเรื่อง บางอย่างขึ้นบริเวณคฤหาสน์ฟาวล์ เป็นเหตุการณ์ใหญ่ในแง่ของ เวทมนตร์

อาร์ทิสตัดสินใจทำตามลางสังหรณ์ "ฉันรอโอปอลอยู่ในบริเวณ คฤหาสน์ฟาวล์" เขาพูด

"นายก็อยู่ที่คฤหาสน์ฟาวล์เหมือนกันเธอ" คิปปโผล่ออกมา ทำ ให้พิพหันไปอย่างรวดเร็ว แล้วยิงเพื่อนที่หัวใจ โนมถูกยิงตัวลอยไปชน

กำแพงฝุ่นคลบ เลือกลือเป็นสายแคบๆ จากรุกกลางลำตัว หลังรินลงมาตามแผ่นอก เหมือนสีหยดจากปากกระป๋อง หน้ากากการ์ตูนแมวเหมียวดูประหลาดใจอย่างน่าขัน เมื่อความร้อนจากใบหน้าของเขาจางหายไป พิกเซลก็หมดพลัง ทิ้งไว้เพียงเครื่องหมายคำถามสีเหลือง

ความตายอย่างฉับพลันนี้ทำให้อาร์ทิมิสช็อก แต่ประโยคก่อนหน้านี้ทำให้เขาช็อกยิ่งกว่า

เขาคิดถูกทั้งสองอย่าง นอกจากโอปอลอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้แล้ว จุณัดพบยังเป็นเหตุหาสน์ฟาวล์อีกด้วย

ทำไม อะไรเคยเกิดขึ้นที่นั่น

พิปตะโกนใส่จอ "เห็นไหมว่าแกทำอะไรลงไป ไอ้มนุษย์ ถ้าแกคือมนุษย์จริง ถ้าแกคืออาร์ทิมิส ฟาวล์จริง มันก็ไม่ว่าสำคัญหรอกว่าแกรู้อะไร มันสายเกินไปแล้วโว้ย!"

พิปกปากกระบอกปืนที่ยังมีควันลอยกรุ่นใส่ศีรษะของโอปอล เธอขยับหนีจากความร้อนของโลหะที่ลวกผิว ปากวิงวอนผ่านเทปที่ปิดไว้ เห็นได้ชัดว่าพิปอยากเหนียวโกมาก แต่ก็ไม่ได้ทำ

เขาได้รับคำสั่งมา อาร์ทิมิสคิด ให้รอจนหมดเวลาที่กำหนดไว้ เพราะไม่อาจแน่ใจได้ว่าโอปอลปลอดภัยอยู่ในแกนปฏิกรณ์นิวเคลียร์แล้วหรือยัง

อาร์ทิมิสปิดไมโครโฟนแล้วเดินไปยังประตูตอนที่ฮอลลีจับแขนเขาไว้

"ไม่มีเวลาหรอก" เธอพูด เขาถูกว่าเขากำลังจะมุ่งหน้ากลับบ้าน

"ผมต้องพยายามช่วยครอบครัวจากแผนขั้นต่อไปของโอปอล"

อาร์ทิมิสพูดเสียงห้วน "มีเวลาอีกห้านาที ถ้าผมไปยังปล่องหินหนืดทัน เราก็อาจขึ้นไปถึงพื้นผิวโลกได้ก่อนการระเบิด"

